

RICK RIORDAN

MAGNUS CHASE

a BOHOVIA ASGARDU

LOŤ MŔTVÝCH

FRAGMENT

Magnus Chase a bohovia Asgardu 3 – Lod' mŕtvych

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Magnus Chase a bohovia Asgardu 3 – Lod' mŕtvych – e-kniha

Copyright © Albatros Media s. r. o., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

RICK RIORDAN

MAGNUS
CHASE

a BOHOVIA ASGARDU

LOŤ MŔTVYCH

FRAGMENT

*Phillipovi Josému Farmerovi,
ktorého Svet rieky vo mne prebudil lásku k dejinám.*

OBSAH

1	Percy Jackson robí, čo môže, aby ma zabil	9
2	Falafelové chlebíčky s dávkou ragnaröku	17
3	Zdedím mŕtvolu vlka a zopár spodkov	26
4	Prihlás sa hneď a dostaneš druhého vlka zadarmo!	34
5	Lúčim sa s Erikom, Erikom, Erikom a tiež s Erikom	44
6	Snívajú sa mi hrozné sny o nechtoch na nohách.	57
7	Vypustili nás zo zálivu	66
8	V sieni namosúreného hipstera	76
9	Dočasne vegetariánom	84
10	Mohli by sme hovoriť o medovine?	93
11	Obyrne robia vlny	103
12	Chlapík s nohami	111
13	Na palube nám exploduje dedko.	121
14	Zázrak. Nič sa nedeje	129
15	Opica!	137
16	Pluvanec verzus reťazová píla. Hádajte, kto vyhrá	143
17	Prepadnutí kopou kamenia	150
18	Valkám plastelínu na život a na smrť	159
19	Na návšteve zombíkovských rowdies	168
20	Tveirvigi = najhorší Vigi	177
21	Zábava pri operácii srdca	184
22	Mám zlú správu a – no, mám vlastne iba zlú správu	193
23	Chodte za smradom zdochnutých žiab.	201
24	Hearthov otec nie je vo svojej koži	210
25	Vymyslíme odporne hrozivý plán	216
26	Šibovanie s drakom.	222
27	Kamienok za odmenu	231
28	Nikdy odo mňa nežiadajte, aby som opekala nepriateľovo srdce	238
29	Takmer je z nás nórska turistická atrakcia	246
30	Flám. Bomba. Vďaka, mami	256
31	Oriešok pre Mallory	264
32	Mallory dostane aj černice	272
33	Vymyslíme hrozivo odpornejší plán	279
34	Prvá cena: obor! Druhá cena: dvaja obri!	286
35	Pomoc na znamenie.	293

36	Balada o Nedonosencovi, hrdinovi z chatrče	300
37	Alex mi odhryzne tvár.	310
38	Skadi o všetkom vie, do všetkého strieľa.	317
39	Stanem sa poetickým ako... ako... no, ako poet	327
40	Mám hovor na účet volaného od Hel	333
41	Vyhlasujem dočasné prímerie	343
42	Môj pomalý štart	351
43	Môj veľký záver	359
44	Ako to, že majú kanóny? Aj ja ich chcem!	367
45	Ak pochopíte, čo sa stalo v tejto kapitole, dajte mi vedieť, ja to netuším.	373
46	Získavam mäkučký župan.	378
47	Prekvapenia všade naokolo. A občas aj príjemné	388
48	Z domu Chaseovcov sa stáva Priestor	394
	SLOVNÍČEK	399

Percy Jackson robí, čo môže, aby ma zabil

„SKÚS TO ZNOVU!“ PRIKÁZAL MI PERCY. „A teraz bez toho umierania.“

Stál som na rahne lode USS *Constitution*, pozoroval bostonský prístav šesťdesiat metrov pod sebou a ľutoval, že neviem to, čo niektoré druhy kondorov v nebezpečenstve: vyvrhnúť na nepriateľa smradľavé žalúdočné šťavy. To by som sa na Percyho jednoducho vyvracal a mal od neho pokoj.

Pri poslednom skoku, ku ktorému ma donútil, čo bolo asi len pred hodinou, som si dolámal všetky kosti. Kamoš Alex Fierro ma horko-ťažko stihol nahnať späť do hotela Valhala, aby som zomrel vo vlastnej posteli.

Bohužiaľ, som *einherjar*, jeden z Odinových nesmrteľných bojovníkov. Neumriem navždy, pokiaľ vydýchnem posledný raz na území Valhaly. O polhodinu som sa prebral, čulý a zdravý ako rybička. Mohol som sa vrátiť naspäť a pripraviť sa na ďalšiu bolesť. Hurá!

„Je to fakt nutné?“ pokúsil som sa vyjednávať.

Percy sa opieral o lanovie a vietor mu strapatil tmavé vlasy. Vyzeral ako obyčajný chalan – oranžové tričko, rifle, okopané biele

kožené reeboky. Keby ste ho stretli na ulici, nenapadne vám *Jééj, polobožský syn Poseidóna! Chvála Olympanom!* Nemal žiabre ani plávacie blany medzi prstami, iba oči zelené ako more – asi v rovnakom odtieni ako teraz moja tvár. Jediná čudná vec na ňom bola tetovanie na vnútornej strane predlaktia – trojzubec tmavý ako obhorené drevo a pod ním riadok písmen SPQR.

Povedal mi, že to znamená: *Sono Pazzi Quelli Romani – tí Rimania sú cvoci.* Mal som podozrenie, že si zo mňa strieľa.

„Pozri, Magnus,“ spustil, „budeš sa plaviť na nepriateľskom území. Bude ťa prenasledovať množstvo morských potvor a morských bohov a ktoviečo ešte, jasné?“

„Hej, jasné.“

Tým som chcel povedať: *Láskavo mi to nepripomínaj. A už mi daj pokoj.*

„Niekedy sa jednoducho stane,“ pokračoval Percy, „že ťa niečo zhodí z lode, možno práve z takejto výšky. Musíš sa naučiť, ako ten pád prežiť, neutopiť sa a vyplávať späť na hladinu, aby si mohol bojovať. Bude to drsné, najmä v ľadovej vode.“

Vedel som, že má pravdu. Podľa rozprávania mojej sesternice Annabeth mal Percy za sebou ešte nebezpečnejšie dobrodružstvo ako ja. (A to žijem vo Valhale a umieram najmenej raz za deň.) Síce som si vážil, že prišiel z New Yorku, aby mi dal výcvik prežitia vo vode, ale už ma začínala unavovať moja nešikovnosť.

Včera ma pohrýzol veľký biely žralok, priškrtil ma obrovský kalmár a poštipalo hádam tisíc rozzúrených medúz. Usiloval som sa zadržiavať dych, pritom som pohltal zopár galónov morskej vody a zistil, že desať metrov pod vodou nie som v boji zblízka o nič lepší než na suchej zemi.

Dnes ráno ma Percy zoznamoval s touto starou fregatou a po-

kúšal sa mi vtíct' do hlavy základy plavby a navigácie, lenže ja som nerozoznal kormový sťažň od kormovej paluby.

A teraz som predvádzal odstrašujúci príklad, ako sa nemá padať zo sťažňa.

Pozrel som nadol na palubu, odkiaľ nás sledovali Annabeth a Alex Fierro.

„Ty to zvládneš, Magnus!“ povzbudzovala ma Annabeth.

Alex Fierro mi ukázal zdvihnuté palce. Aspoň myslím. Z tej výšky to nebolo dobre vidieť.

Percy sa zhlboka nadýchol. Zatiaľ mal so mnou trpezlivosť, ale videl som, že po celom víkende má toho už tiež plné zuby. Zakaždým, keď sa na mňa zaďíval, myklo mu ľavým okom.

„Je to celkom jednoduché,“ ubezpečoval ma. „Ukážem ti to ešte raz, dobre? Skočíš ako parašutista, rozťahneš nohy a ruky ako orol krídla, aby si spomalil pád. A tesne predtým, než dopadneš do vody, vystrieš sa ako šíp – hlava nahor, nohy dolu, rovný chrbát, stiahnutý zadok. To posledné je obzvlášť dôležité.“

„Parašutista,“ opakoval som svedomito. „Orol. Šíp. Zadok.“

„Správne,“ pochválil ma Percy. „Pozri.“

Skočil z rahna a rútil sa k prístavu ako dokonalý parašutista. V poslednej chvíli nasmeroval nohy smerom dolu a dopadol do vody, ponoril sa, pričom hladina sa skoro ani nerozvlnila. O chvíľočku sa vynoril a kýval na mňa: *Vidíš? Nič to nie je!*

Annabeth a Alex zatlieskali.

„A teraz ty, Magnus!“ zakričal na mňa Alex. „Pochlap sa!“

Mal to byť asi vtip. Alex sa väčšinou cítil ako dievča, ale dnes bol rozhodne chalan. Niekedy mi to ušlo a použil som pre ňu/preňho nesprávne zámeno a Alex mi to s radosťou vracal/la tým, že sa mi neľútostne posmieval/a. A to kamoši zvyknú robiť.

Annabeth zahulákala: „To dáš, človeče!“

Temná hladina vody podo mnou sa trblietala ako vyleštená ná-
kova a chystala sa ma rozdrviť.

Fajn, zašomral som si popod nos.

Skočil som.

Pol sekundy som si bol istý sám sebou. Vietor mi svišťal okolo
uší. Roztiahol som ruky a dokázal som nejačať.

V poriadku, pomyslel som si. To zvládnem.

Odrazu ku mne ktovieodkiaľ priletel môj meč Jack a pustil sa
so mnou do reči.

„Hej, *seňor!*“ Na dvojsečnej čepeli mu vzbĺkli runy. „Čo to tu
stváraš?“

Zamával som rukami, pokúšal som sa vyrovnat pred dopadom.
„Teraz nie, Jack!“

„Aha, už mi svitlo! Ty padáš. Vieš, raz sme s Freyom padali...“

Skôr než mi stihol vyrozprávať svoj fascinujúci príbeh, spadol
som do vody.

Presne ako ma Percy varoval, studená voda mi ochromila celé
telo. Ponoril som sa, stuhnúť chladom, vzduch som vypustil
z pľúc. V členkoch mi pulzovalo, akoby som sa odrazil od tehlo-
vej trampolíny. No aspoň som to prežil.

Hľadal som ťažké zranenia. Keď ste *einherjar*, viete veľmi dob-
re načúvať vlastnej bolesti. Viete sa tackať na bojovom poli vo Val-
hale, smrť na jazyku, lapať po poslednom dychu a pritom pokoj-
ne uvažovať: *Aha, tak také to je, keď má človek rozdrvený hrudný kôš.*
Žaujímavá skúsenosť!

Tentoraz som si určite zlomil ľavý členok. Ten pravý som mal
vytknutý.

Ľahká náprava. Privolal som si Freyovu silu.

Z hrude mi prúdilo do nôh teplo ako z letného slniečka. Bolesť prestala. Sám seba neviem liečiť tak dobre ako ostatných, ale cítil som, že sa mi členky začínajú hojiť – akoby sa mi vo vnútri nohy rozliezol roj priateľských včiel, natierali zlomeniny masťou a dávali dokopy väzy.

Je to lepšie, pomyslel som si, ako som tak splýval v studenej vode. Ale mal by som robiť ešte niečo... Ach áno, dýchať.

Do ruky ma štuchol Jack, ako keď sa pes dožaduje paničkinej priazne. Prstami som ovinul koženú rukoväť a on ma vytiahol nahor, vymrštil ma nad hladinu ako jazerná víla na raketový pohon. Pristál som na palube lode vedľa priateľov, lapal po dychu a triasol sa ako osika.

„Fíha,“ Percy cúvol. „To už bolo čosi! Si v poriadku, Magnus?“

„Hej,“ zachripel som ako prechladnutá kačica.

Percy si prezeral žiariace runy na mojej zbrani. „Odkiaľ sa tu vzal ten meč?“

„Čau, ja som Jack!“ predstavil sa Jack.

Annabeth mala čo robiť, aby nezvýskla. „Ono to rozpráva?“

„Ono?“ nazlostil sa Jack. „No tak, milá pani, trochu úcty. Som *Sumarbrander!* Meč leta! Freyova zbraň! Existujem už tisíce rokov! A som samček!“

Annabeth sa zachmúrila. „Magnus, keď si mi hovoril o čarovnom meči, nezabudol si mi náhodou povedať, že vie rozprávať?“

„Žeby?“ Úprimne, nepamätal som si.

Posledných pár týždňov bol Jack niekde mimo, robil si, čo asi tak samostatné zázračné meče robievajú, keď majú voľno. Nenašlo mi, že sa tu z ničoho nič objaví a predstaví sa. A navyše, to, že Jack vie rozprávať, je *najmenej* zvláštne. No že vie naspamäť zaspievať celé *Jersey Boys*... to je záhada.

Zdalo sa, že Alex Fierro potláča smiech zo všetkých síl. Bol oblečený v ružovej a zelenej ako vždy, no tento úbor som na ňom ešte nevidel: šnurovacie kožené čižmy, ružové ultraúzke rifle a cez ne citrónovozelenú smokingovú košeľu a tenkú kockovanú kravatu voľne previazanú ako náhrdelník. Na očiach tmavé ray-bany s hrubým rámom a strapatý zelený účes – jednoducho vyzeral, akoby vypadol z obalu albumu novej vlny okolo roku 1979.

„Nezabudni na dobrú výchovu, Magnus,“ napomenul ma. „Predstav svojich priateľov meču.“

„No jasné. Jack, toto sú Percy a Annabeth. Sú to polobohovia – gréckeho druhu.“

„Hmm.“ Nezdalo sa, že by to na Jacka zapôsobilo. „Raz som sa stretol s Heraklom.“

„A kto nie?“ zašomrala Annabeth.

„Pravda,“ uznal Jack. „Ale ak ste tu Magnusovi kamoši...“ Odrazu stíchol. Runy mu vybledli. Vyskočil mi z ruky a rozletel sa k Annabeth, čepel sa mykala, akoby vetrila vo vzduchu. „Kde je? Kde skrývaš tú mačičku?“

Annabeth cúvla k zábradliu. „Tak pozor, meč. Udržiavaj odstup!“

„Jack, správaj sa slušne!“ napomenul ho Alex. „Čo to robíš?“

„Ona tu niekde je,“ tvrdil Jack. Priletel k Percymu. „Aha! Čo máš vo vrecku, morský chlapec?“

„Prosím?“ Percy sa tváril trochu nervózne, keď sa mu zázračný meč vznášal pri páse.

Alex si stiahol okuliare na nose nižšie. „No tak teraz ma to zaujíma tiež. Čo máš vo vrecku, Percy? Zvedavé meče to chcú vedieť.“

Percy vylovil z vrecka na riflích celkom obyčajné pero. „Myslíš toto?“

„Supээр!“ rozjasal sa Jack. „Čo je zač táto kráska nebeská?“

„Jack,“ zasiahol som, „je to pero.“

„To teda nie je! Predveď mi to! Predveď mi to!“

„No... dobre.“ Percy vytiahol vrchnáčik z pera.

Ihneď sa premenilo na takmer metrový meč s listovou čepeľou z ligotavého bronzu. V porovnaní s Jackom vyzerala zbraň jemná, skoro drobná, ale podľa toho, ako sa s ňou Percy oháňal, som nepochyboval, že by si s ňou na bojiskách Valhaly poradil.

Jack sa nasmeroval hrotom ku mne a runy sa rozpálili dočervená. „Vidíš, Magnus? Vrazil som ti, že vôbec nie je hlúpe nosiť meč zamaskovaný ako pero!“

„Jack, to som nikdy netvrdil!“ bránil som sa. „To si povedal *ty*.“

Percy nadvihol obočie. „Čo to tu tárate?“

„Ale nič,“ poponáhľal som sa s odpoveďou. „Takže toto je ten povestný *Anaklusmos*? Annabeth mi o ňom rozprávala.“

„O *nej*,“ opravil ma Jack.

Annabeth sa zamračila. „Percyho meč je mečica?“

Jack sa rozosmial. „Jasné.“

Percy si svoj meč prezeral, ale mohol sa ma spýtať, ja by som mu z vlastnej skúsenosti potvrdil, že samec sa od samice na pohľad ťažko rozozná.

„Čo ja viem?“ mračil sa. „Vieš to určite?“

„Percy,“ obul sa doňho Alex. „Rešpektuj pohlavie.“

„No tak dobre. Je však čudné, že som to nezistil.“

„Na druhej strane,“ rypla doňho Annabeth, až do minulého roka si ani nevedel, že sa s tým perom dá aj *písať*.“

„To bolo úbohé, ty *vševvedka*.“

„Skrátka!“ prerušil ich Jack. „Hlavné je, že *Anaklusmos* je teraz tu, je krásna a stretla sa so mnou! Možno by sme my dvaja mohli... viete... chvíľku osamote prebrať, hm, mečové záležitosti.“

Alex sa uškrnul. „To sa mi zdá ako fajn nápad. Necháme meče, nech sa zoznámia, a naobedujeme sa. Magnus, myslíš, že do seba dostaneš falafel a nezadusíš sa?“

Falafelové chlebíčky s dávkou ragnaröku

NAJEDLI SME SA NA ZADNEJ NADSTAVBOVEJ PALUBE.
(To zízate, ako sa vyznám v lodných termínoch.)

Po náročnom predpoludní plnom padania sa mi zdalo, že si tie cícerové placky a pita chlieb, jogurt a studené plátky uhoriek naozaj zaslúžim, aj prílohu v podobe riadne koreneného jahňacieho kebabu. Piknik nám pripravila Annabeth. Pozná ma dosť dobre.

Oblečenie mi na slnku rýchlo uschlo. Bolo príjemné cítiť na tvári teplý vetrík. Prístav brázdili plachetnice a oblohu lietadlá, mierili z Loganovho letiska do New Yorku, do Kalifornie alebo do Európy. Celý Boston pôsobil ako nabitý netrpezlivou energiou, ako keď trieda o štrnásť päťdesiatdeväť čaká na zvonenie, všetci sa chystajú vypadnúť na leto z mesta a užiť si prázdniny.

Pokiaľ ide o mňa, ja som nechcel nič, len zostať tu.

Meče stáli opodiaľ opreté o kotúč povrazu a rukoväťami sa opierali o zábradlie. *Anaklusmos* vyzerala ako normálny neživý predmet, ale Jack sa k nej tlačil čoraz bližšie a bližšie, balil ju a čepeľ mu žiarila rovnako tmavobronzovo ako jej. Našťastie bol zvyknutý viesť jednostranné rozhovory. Vtipkoval. Lichotil jej. Vystatoval

sa, ktoré známe osobnosti pozná. „Vieš, *Thor* a *Odin* a ja sme boli raz v krčme...“

Ak to na *Anaklusmos* zapôsobilo, nedala to najavo.

Percy zhúžval obal od falafelu. Okrem toho, že vedel dýchať pod vodou, dokázal vdychovať aj jedlo.

„Tak,“ pozrel na nás, „kedy vyplávate, ľudia?“

Alex sa na mňa zadíval s nadvihnutým obočím: *No, Magnus, kedy vyplávame?*

Pokúšal som sa tej téme vyhýbať celé uplynulé dva týždne, ale veľmi sa mi to nedarilo.

„Čoskoro,“ vyhlásil som. „Nevieme presne, kam mierime, ani ako dlho bude trvať, kým sa tam dostaneme...“

„To by som, prosím, vedel,“ zahučal Percy.

„... ale musíme nájsť tú veľkú odpornú Lokiho loď, skôr než vypláva v čase slnovratu. Kotví niekde pri hraniciach medzi Niflheimom a Jotunheimom. Odhadujeme, že doplávať k nej zaberie niekoľko týždňov.“

„A to znamená,“ nadviazal Alex, „že by sme už naozaj mali zdvihnúť kotvy. Rozhodne musíme vyplávať do konca týždňa, či už budeme pripravení, alebo nie.“

V jeho tmavých sklách sa odrážala moja ustarostená tvár. Oba ja sme vedeli, že k pripravenosti máme rovnako ďaleko ako k Niflheimu.

Annabeth si vsunula nohy pod seba. Dlhé svetlé vlasy mala uviazané vzadu do chvosta. Na tmavomodrom tričku jej svietil žltý nápis FAKULTA KRAJINÁRSKEJ ARCHITEKTÚRY, UNIVERZITA BERKELEY.

„Hrdinovia nikdy nemajú čas pripraviť sa, pravda?“ kývla hlavou. „Jednoducho robíme, čo dokážeme.“

Percy prikývol. „Hej. Obyčajne to vyjde. Ešte sme neumreli.“ „Aj keď ty sa o to v kuse snažíš,“ štuchla doňho laktom Annabeth. Percy ju chytil okolo pliec. Spokojne sa k nemu pritúlila. Pobožkal ju na svetlé kučery na temene.

Pri tom prejave lásky sa mi bolestne skrútilo srdce.

Veľmi rád som videl sesterničku takú šťastnú, ale uvedomil som si, koľko je toho v stávke, ak sa mi nepodarí zastaviť Lokiho.

Alex a ja sme už zomreli. Nikdy nezostarneme. Budeme žiť vo Valhale až do súdneho dňa (ak sa dovtedy nedáme zabiť niekde mimo hotela). Môžeme dúfať, že v najlepšom prípade budeme trénovať na ragnarök a odkladať tú nevyhnutnú bitku, o koľko storočí to len pôjde. A potom jedného dňa vyrazíme z Valhaly s Odinovou armádou a zomrieme veľkolepou smrťou, zatiaľ čo okolo nás zhorí deväť svetov. To bude psina.

No Annabeth a Percy môžu žiť normálny život. Zvládli už strednú školu, čo, ako mi Annabeth vysvetlila, je pre gréckych polobohov to najnebezpečnejšie obdobie. Na jeseň nastúpia na vysokú na západnom pobreží. A ak zvládnu aj tú, majú slušnú šancu, že prežijú dospelosť. Budú môcť žiť vo svete smrteľníkov a obludy ich nebudú napádať každých päť minút.

Pokiaľ s kamarátmi zastavím Lokiho. Ak nie, svet – všetky svety – o pár týždňov skončí. No poznáte to... pokoj.

Odložil som chlebiček. Niekedy mi nedokáže zdvihnúť náladu ani falafel.

„A čo vy, ľudia?“ spýtal som sa. „Vraciate sa dnes rovno do New Yorku?“

„Hej,“ potvrdil Percy. „Večer strážim. Mám z toho nervy!“

„Pravda,“ spomenul som si. „Máš malú sestričku.“

Ďalší dôležitý život, čo visí na vlásku, pomyslel som si.

Podarilo sa mi však usmiať. „Gratulujem, ako sa volá?“

„Estelle. Po babke. No, z maminej strany, samozrejme. Nie z Poseidónovej.“

„To sa mi páči,“ pochvaľoval si Alex. „Staromódna a elegantná Estelle Jacksonová.“

„No, vlastne Estelle Blofisová,“ opravil ju Percy. „Môj nevlastný otec je Paul Blofis. S tým priezviskom nič nenarobím, ale malá je úžasná. Päť prstíkov na každej ručičke. Päť na nožičke. Dve oči. Slintá ako divá.“

„Tak ako braček,“ poznamenala Annabeth.

Alex sa rozosmial.

Úplne som pred sebou videl, ako Percy hojdá Estellku v náručí a spieva jej *Pod hladinou z Malej morskej víly*. Hneď som sa cítil ešte horšie.

Musím to nejako zariadiť a dopriať malej Estelle dosť desiatok rokov, aby mala poriadny život. Musím nájsť Lokiho diabolskú loď plnú zombíkovských bojovníkov, zabrániť im vyplávať do boja a spustiť ragnarök, potom znovu chytiť Lokiho a uviazať ho späť k reťazi, aby už nemohol stvárať tie svoje lotroviny s pálením svetov. (Alebo aspoň nie toľko lotrovín.)

„Hej,“ Alex do mňa hodil kus pita chleba. „Netvár sa ako kôpka nešťastia.“

„Prepáč.“ Pokúšal som sa vyzeráť trochu veselšie. Nebola to taká hračka, ako zahojiť si členok čírou silou vôle. „Teším sa, že Estelle spoznám, keď sa vrátíme z výpravy. A vážim si to, že ste vy dvaja prišli do Bostonu. Fakt.“

Percy pozrel na Jacka, ktorý ešte vždy hučal do *Anaklusmos*. „Škoda, že som nemohol pomôcť viac. More je,“ pokrčil plecami, „trochu nevyspytateľné.“

Alex si natiahol nohy. „Aspoňže Magnus teraz druhý raz spadol omnoho lepšie. Keby bolo najhoršie, vždy sa môžem premeniť na delfína a zachrániť mu zadok.“

Percymu pomykalo kútikom. „Ty sa vieš premeniť na delfína?“ „Som Lokiho dieťa. Chceš to vidieť?“

„Nie, verím ti.“ Percy sa zadíval do diaľky. „Mám kamaráta Francka a ten je premieňavec. Delfína vie. A aj obrovskú zlatú rybku.“

Striaslo ma, predstavil som si Alexa ako obrieho zelenoružového kapra koi. „My to zvládneme. Máme dobrý tím.“

„To je najdôležitejšie,“ súhlasil Percy. „Možno dôležitejšie, ako poradiť si na mori...“ Vystrel sa a zamračil.

Annabeth sa od neho odlepila. „Ajaj. Tento pohľad poznám. Dostal si nápad.“

„Otec mi raz povedal...“ Percy vstal. Podišiel k svojmu meču a prerušil Jacka uprostred fascinujúceho rozprávania o tom, ako vyšival obrovi bowlingové vrece. Zobral *Anaklusmos* a študoval jej čepel.

„Hej, človeče,“ sťažoval sa Jack. „Práve sme si padli do oka.“

„Prepáč, Jack.“ Percy vytiahol z vrečka vrchnáčik z pera a dotkol sa ním hrotu meča. Ozvalo sa tiché cinknutie a *Anaklusmos* sa zmrštila opäť do podoby pera. „Raz sme sa s Poseidónom rozprávali o zbraniach. Povedal mi, že všetci morskí bohovia majú jedno spoločné: keď dôjde na ich zázračné predmety, sú hrozne samolúbi a žiarliví.“

Annabeth prevrátila oči. „Takí sú *všetci* bohovia, ktorých sme stretli.“

„Pravda,“ prisvedčil Percy, „ale tí morskí najviac. Tritón *spáva* so svojím rohom z lastúry. Galatea večne leští sedlo svojho čarovného morského koníka. A môj otec je superparanoidný, lebo sa bojí, že stratí trojzubec.“

Myslel som na svoje prvé a jediné stretnutie s bohyňou Severného mora. Nedopadlo to veľmi povzbudivo. Ran mi slúbila, že ma zničí, ak ešte niekedy vplávam do jej vôd. A naozaj bola posadnutá svojimi zázračnými sieťami a zbierkou smetí, čo v nich plávala. Vďaka tomu sa mi ju podarilo prekabátiť a získať od nej meč.

„Chceš povedať, že proti nim budem musieť nasadiť ich vlastné zbrane?“ Uhádol som.

„Presne tak,“ potvrdil Percy. „A tiež, čo si vravel o tom dobrom tíme – niekedy by ma nezachránilo ani to, že som syn morského boha, dokonca ani pod vodou. Raz nás s Jasonom vtiahla na dno Stredozemného mora búrková bohyňa. Bože, ako sa len volala? Aha, Kymopoleia. Bol som nanič. Jason mi zachránil zadok. Slúbil jej, že vyrobí jej zberateľské kartičky a akčné figurky.“

Alex sa skoro zadusil falafelom. „Čo?“

„Ide o to,“ pokračoval Percy, „že Jason o mori nič nevedel. A aj tak ma zachránil. Bolo to dosť trápne.“

Annabeth sa zaškerila. „To by som povedala. Tým si sa mi nepochválil.“

Percymu zružovali uši do odtieňa Alexových rifleí. „Skrátka, možno to všetko vnímame zle. Pokúšal som sa ťa naučiť, ako si poradiť v mori. No najdôležitejšie je nasadiť všetko, čo máte po ruke – tím, šikovnosť, zázračné predmety nepriateľa.“

„A nedá sa to vôbec naplánovať,“ dodal som.

„Presne tak!“ potvrdil Percy. „Už ťa nemám čo učiť!“

Annabeth sa zamračila. „Percy, ty tu tvrdíš, že najlepší plán je nijaký plán. Ako potomok Atény to nemôžem schváliť.“

„Hej,“ pridal sa k nej Alex. „A mne osobne sa najviac pozdáva môj plán – premeniť sa na morského cicavca.“

Percy zdvihol ruky. „Ja len hovorím, že najsilnejší poloboh

našej generácie sedí priamo tu, a ja to nie som.“ Kývol na Annabeth. „Tuto vševiedka sa nevie premieňať ani dýchať pod vodou, ani sa rozprávať s pegasmi. Nevie lietať a nie je supersilná. Ale je *neuveriteľne* bystrá a dokáže improvizovať. A vďaka tomu je vražedná. Nezáleží, či je na zemi, vo vode, vo vzduchu alebo v Tartare. Magnus, trénoval si so mnou celý víkend. Myslím, že si mal miesto toho trénovať s Annabeth.“

Annabethine sivé búrkové oči boli nečitateľné. Nakoniec zasomrala: „Teda, to bolo pekné.“ Pobožkala Percyho na líce.

Alex prikývol. „To nebolo zlé, Chaluhový mozoček.“

„Nezačínaj s týmto!“ zavrčal Percy.

Z prístavu k nám doľahol temný rachot otvárajúcich sa vrát skladiska. Od bokov budov sa odrážali hlasy.

„To je znamenie, že máme zmiznúť,“ uvedomil som si. „Táto loď sa práve vrátila zo suchého doku. Dnes večer ju s veľkou slávou otvoria pre verejnosť.“

„Áno,“ pritakal Alex. „Glamour nás nezakryje, keď bude na palube celá posádka.“

Percy nadvihol obočie. „Glamour? Myslíš akože tvoje šik handdry?“

Alex odvrkol: „Nie. Glamour je magická ilúzia. Sila, čo zahmlí zrak normálnym smrteľníkom.“

„Aha,“ kývol Percy. „My to nazývame hmľa.“

Annabeth potiahla Percyho za vlasy. „To je jedno, radšej si švih-nime. Pomôžte mi to tu upratať.“

Dostali sme sa dolu na mostík, práve keď prichádzali prví námorníci. Jack sa vznášal pred nami, žiaril rôznymi farbami a otrasným falzetom si pospevoval *Walk Like a Man*. Alex sa premenil z geparda na vlka a potom na plameniaka. (Ten mu ide skvele.)

Námorníci si nás premerali prázdnyim pohľadom a zoširoka sa nám vyhli, nikto nás neobťažoval.

Len čo sme zmizli z móla, Jack sa premenil na runový prívesok. Vklázol mi do ruky a ja som si ho zase pripevnil na retiazku okolo krku. Zvláštne, že tak odrazu sklapol. To nebolo jeho zvykom. Asi sa najedoval, že sme mu prekazili rande.

Keď sme kráčali po Constitution Road, obrátil sa ku mne Percy. „Čo to malo byť – tie premeny, ten spievajúci meč? Chceli ste sa dať chytiť?“

„Kdeže. Keď predvádzaš čudné kúzelnícke kúsky, popletie to smrteľníkov ešte viac.“ Bolo fajn naučiť na oplátku zas niečo *jeho*. „Nejako im to skratuje mozog a radšej sa ti vyhnú.“

„Hm,“ Annabeth pokrútila hlavou. „Celé tie roky sa zakrádame ako zloději, a pritom sme mohli byť jednoducho sami sebou?“

„To by si mala byť *vždy*.“ Alex šiel vedľa nás opäť v ľudskej podobe, ale z vlasov mu ešte trčalo zopár plameniackych pierok. „A musíte tú čudnosť predvádzať, jasné?“

„Vezmem ťa za slovo,“ povedal Percy.

„Pokojne.“

Zastali sme na rohu, pri parkovacích hodinách stála Percyho Toyota Prius. Potriasol som si s ním rukou a Annabeth ma poriadne objala.

Chytila ma za plecia a ustarostenými sivými očami mi skúmala tvár. „Daj na seba pozor, Magnus. *Vráť sa* v poriadku naspäť. To je rozkaz.“

„Vykonám,“ prisľúbil som. „My Chaseovci musíme držať spolu.“

„Keď už o tom hovoríš...“ nasadila tichší hlas, „už si tam bol?“

Cítil som sa, akoby som sa zase rútil voľným pádom k bolestivej smrti.

„Ešte nie,“ priznal som. „Zájdem tam dnes. Sľubujem.“

Odprevadil som ich pohľadom, keď autom zamierili k Prvej Avenue, Percy si spieval spolu s Led Zeppelin v rádiu a Annabeth sa mu smiala.

Alex si založil ruky. „Keby tí dvaja boli ešte rozkošnejší párik, vyvolajú atómový výbuch rozkošnosti a zlikvidujú celé východné pobrežie.“

„Tak si predstavuješ pochvalu?“

„Ty odo mňa rozhodne nikdy nič lepšie počuť nebudeš.“ Pozrel sa na mňa. „Čo si vlastne sľúbil Annabeth? Kam pôjdeš?“

V ústach som mal pocit, akoby som žuval alobal. „Do strýkovho domu. Musím tam niečo urobiť.“

„Ufff,“ Alex prikývol. „Tam to neznášam.“

Vyhýbal som sa tej povinnosti už týždne. Samému sa mi do toho vôbec nechcelo. A nechcelo sa mi prosiť niekoho z ďalších kamarátov – Samirah, Hearthstonea, Blitza alebo voľakoho z bandy z devätnásteho poschodia hotela Valhala. Videlo sa mi to priveľmi osobné, priveľmi bolestné. No Alex už so mnou v dome Chaseovcov bol. Pomyslenie, že pôjde so mnou, mi neprekážalo. Vlastne, ako som si s prekvapením uvedomil, veľmi som *chcel*, aby tam šiel so mnou.

„Hm...“ Vykašlal som posledný falafel a morskú vodu. „Chceš ísť so mnou do strašidelného domu a prehladať veci mŕtveho chlapa?“

Alex sa rozžiaril. „Už som si myslel, že sa nespýtaš.“

Zdedím mŕtvolu vlka a zopár spodkov

„TO JE NOVINKA,“ podotkol Alex.

Predné dvvere vily boli násilne otvorené, závora vylomená zo zárubne. V hale na orientálnom koberčeku sa válala mŕtvola vlka.

Striaslo ma.

V deviatich svetoch sa nemôžete poriadne rozohnať bojovou sekerou, aby ste netrafili nejakého vlka: je tu Fenrir, Odinove vlky, Lokiho vlky, vlkolaci, veľké zlé vlky a nezávislé malé vlky na voľnej nohe, ktoré za správnu cenu zabijú kdekoľvek kohokoľvek.

Ten mŕtvy vlk v hale strýka Randolpha veľmi pripomínal obludy, ktoré pred dvoma rokmi napadli moju mamu v tú noc, keď zomrela.

Pri strapatom čiernom kožuchu sa mu držali pramienky modrého luminiscenčného svetla. Na temene hlavy mal vypálenú vikinskú runu, ale chlpy dookola boli tak strašne spálené, že som nerozoznal, o aký symbol ide. Môj kamarát Hearthstone by to možno vedel.

Alex obišiel celú mŕtvolu. Kopol ju do rebier. Tvor veľký ako poník zostával mŕtvy.

„Telo sa nerozplynulo,“ poznamenal. „Obludy sa zvyčajne rýchlo rozpadnú, keď ich zabiješ. Pri tejto ešte cítiť spálený kožuch. Muselo sa to stať nedávno.“

„Myslíš, že je to nejaká pasca?“

Alex sa uškrnul. „Myslím, že tvoj strýko vedel čosi o mágii. Ten vlk šliapol na koberec, spustil tú runu a *bum!*“

Spomenul som si na časy, keď som sa ako bezdomovec vkrádal do domu strýka Randolpha a kradol mu jedlo, hrabal sa mu v pracovni alebo sa len tak potľkal. A žiadne *bum* sa nikdy nestalo. Vždy som si myslel, že Randolph na zabezpečenie domu dost' kaše. Teraz mi prišlo zle pri pomyslení, že som mohol skončiť mŕtvy na rohožke s runou vypálenou na čele.

Žeby práve kvôli tejto pasci Randolph vo svojej poslednej vôli chcel, aby sme s Annabeth zašli do domu, prv než bude náš? Pokúšal sa vari o pomstu zo záhrobia?

„Myslíš, že zvyšok domu je bezpečný?“ spýtal som sa.

„Kdeže,“ odvetil Alex veselo. „Tak ideme na to.“

Hore sme nijaké ďalšie mŕtve vlky neobjavili. Do tváre nám nevybuchli nijaké runy. To najstrašnejšie sme našli v Randolphovej chladničke: zo starého jogurtu, skysnutého mlieka a plesnivej mrkvy sa tam vyvíjala akási nová forma života. Strýko, ten starý lotor, mi v špajze nenechal ani čokoládu.

Na druhom poschodí sa nič nezmenilo. Do Randolphovej pracovne sa oknom s farebným sklom predieralo slnko, sfarbovalo červeným a oranžovým svetlom poličky s knihami a vitríny s vikinskými artefaktmi. V rohu stál veľký runový kameň s vytesanou červenou vyškerenou tvárou vlka (čoho iného).

Prezrel som dokumenty, hľadal niečo nové, niečo dôležité, no nenašiel som nič, čo by som tu nevidel naposledy.

Spomínal som si, čo sa vlastne písalo v Randolphovom závete, ktorý mi Annabeth poslala.

Je nesmierne dôležité, žiadal Randolph, aby môj milovaný synovec

Magnus čo najskôr prezrel moje pozemské statky. Osobitnú pozornosť by mal venovať mojím papierom.

Nevedel som, prečo toto Randolph do závetu napísal. V zásuvkách stola som nenašiel nijaký list adresovaný mne, nijaké srdečné ospravedlnenie v duchu: *Drahý Magnus, prepáč, že som dopustil, aby si prišiel o život, a že som ťa zradil, keď som sa spojil s Lokim. Že som potom bodol tvojho priateľa Blitzena a nakoniec ťa nechal skoro znovu zabiť.*

Nenechal mi tam ani heslo k wifine.

Pozrel som sa z okna pracovne. Cez ulicu v parku Commonwealth Mall sa ľudia prechádzali so psami, hádzali si frisbee, užívali si krásne počasie. Socha Leifa Erikssona stála na podstavci a hrdo vystavovala svoju kovovú podprsenu, sledovala premávku na Charlesgate a možno uvažovala, prečo nestojí v Škandinávii.

„Takže,“ Alex ku mne podišiel. „Toto všetko si zdedil, čo?“

Cestou sem som mu v skratke vyrozprával, čo je v strýkovej poslednej vôli, no ešte vždy sa tváril neveriacky, skoro pohoršene.

„Randolph odkázal dom Annabeth a mne,“ povedal som. „Ja som po technickej stránke mŕtvy. To znamená, že všetko patrí Annabeth. Randolphovi právnici sa skontaktovali s jej otcom a ten to povedal jej a ona to povedala mne. Poprosila ma, nech to tu prezriem,“ pokrčil som plecami, „a rozhodnem, čo s tým barákom spravíme.“

Alex zobral z najbližšej poličky zarámovanú fotografiu strýka Randolpha s jeho ženou a dcérami. Caroline, Emmu ani Aubrey som nikdy nestretol. Zahynuli v búrke na mori už dávno. No zjavovali sa mi v nočných morách. Vedel som, že boli tou pákou, ktorú Loki nasadil, aby strýka získal. Sľuboval mu, že sa s rodinou opäť stretne, ak mu pomôže uniknúť z pút... A vlastne ani

neklamal. Keď som strýka Randolpha videl naposledy, rútil sa do priepasti priamo do Helheimu, krajiny neuctievaných mŕtvych.

Alex fotografiu obrátil, možno si myslel, že na druhej strane nájde tajný odkaz. Minule sme v tejto pracovni objavili pozvánku na svadbu a tá nás doviedla do najrôznejších malérov. Tentoraz tu žiadna tajná správa nebola – iba čistý hnedý papier, na ktorý sa dalo dívať s omnoho ľahším srdcom než na usmievajúce sa tváre mojich mŕtvych príbuzných.

Alex položil obrázok späť na policu. „Annabeth je jedno, čo urobíš s domom?“

„V podstate áno. Má toho dosť so školou, veď to poznáš, s tými polobožskými vecami. Len ju mám informovať, keď nájdem niečo zaujímavé – staré fotoalby, niečo z rodinnej histórie a tak.“

Alex pokrčil nos. „Rodinná história.“ Tváril sa rovnako znechutene a zároveň trochu zaujato, ako keď kopol do mŕtveho vlka. „A čo je hore?“

„To vlastne neviem. Keď som bol malý, nesmeli sme sa tam hrať. A keď som sa sem v poslednom čase vlámaval...“ rozhodil som rukami. „Tak ďaleko som sa nikdy nedostal.“

Alex ma pozoroval cez horný rám okuliarov a jeho tmavohnedé oko a jantárové oko vyzerali ako dva nesúrodé mesiace vychádzajúce nad obzor. „To znie zaujímavé. Ideme tam.“

Na treťom podlaží boli dve veľké spálne. Tá vpredu bola sterilne čistá, studená a neosobná. Dve dvojité posteľe. Bielizník. Holé steny. Možno izba pre hostí, aj keď sa mi nezdalo, že by Randolph niekedy niekoho hostil. Alebo to možno bývala izba Emmy a Aubrey. Pokiaľ áno, potom strýko zlikvidoval všetky stopy ich osobností a nechal po nich uprostred domu prázdnotu. Nezdržovali sme sa tam.

Druhá spáľňa musela patriť Randolphovi. Rozvoniavala starou klinčekovou kolínskou. Pozdĺž stien poličky so stuchnutými knihami. Odpadkový kôš plný obalov od čokoládových tyčieniek. Randolph asi skonzumoval celé svoje zásoby, prv než odišiel pomáhať Lokimu zničiť svet.

Ani som sa mu nečudoval. Ako vždy hovorievam: *Najskôr zjedz čokoládu a svet znič až potom.*

Alex vyskočil na stĺpikovú posteľ. Naskakoval na nej, škeril sa, pružiny kvílili.

„Čo blázniš?“ spýtal som sa.

„Robím rámus.“ Naklonil sa a prezeral zásuvku Randolphovho nočného stolíka. „Pozrime sa na to. „Pastilky na kašeľ. Kancelárske spinky. Zhúžvané vreckovky, tých sa nedotknem. A...“ Zahvízdal. „Fíha, lieky na trávenie! Magnus, všetky tieto poklady sú teraz tvoje!“

„Ty si ale magor.“

„Lepšie mi znie *pozoruhodne čudný patrón.*“

Prehľadali sme zvyšok izby, hoci som vlastne netušil, čo hľadám. *Osobitnú pozornosť by si mal venovať mojim papierom*, zdôraznil Randolph. Asi nemyslel použité papierové šnuptychle.

Annabeth veľa informácií od Randolphových právnikov nevytiahla. Zdalo sa, že strýko zmenil poslednú vôľu deň pred smrťou. To mohlo znamenať, že vedel, že už nebude žiť dlho, vyčítal si, že ma zradil, a chcel mi nechať nejaký posledný odkaz. Alebo tiež, že tú vôľu zmenil, lebo mu to Loki prikázal. No ak to bola pasca a mala ma sem nalákať, čo robí v hale ten mŕtvy vlk?

V Randolphovej skrini som nijaké papiere nenašiel. Kúpeľňa nebola ničím zvláštna, až na výnimočnú zbierku poloprázdnych fľaštičiek kloktadiel. Šuplík so spodnou bielizňou bol plný

námornícky modrých slipov, stačilo by to pre celú eskadru Randolphov – všetky dokonale naškrobené, vyžehlené a poskladané. Niektoré veci si neviem vysvetliť.

Na ďalšom poschodí boli dve ďalšie prázdne spálne. Nič také nebezpečné ako vlky, vybuchujúce runy či starecké spodky.

Na najvyššom poschodí bola rozsiahla knižnica, ešte väčšia ako tá v Randolphovej pracovni. Na policiach stála zbierka rôznych románov. V rohu zastrčená maličká kuchynka aj s minichladničkou a elektrickou kanvicou a – PREKLÍNAM ŤA, RANDOLPH! – ani stopou po čokoláde. Z okien bol výhľad na zelené strechy štvrte Back Bay. Na druhom konci miestnosti viedli schody nahor, zrejme na strechu.

Pri kozube stálo napohľad pohodlné kožené kreslo. Uprostred mramorovej obruby kozuba bola vytesaná (ako inak!) vycerená vlčia hlava. Na rímse, na striebornom trojnohom stojane ležal serverský roh na pitie s koženým remienkom a strieborným lemovaním s runami. Podobných som videl vo Valhale tisícky, ale prekvapilo ma, že ho mal aj Randolph. Nikdy sa mi nezdal ako veľký pijan medoviny. Možno z toho sárkal čaj Earl Grey.

„*Madre de Dios!*“ žasol Alex.

Vyvalil som naňho oči. Bolo to po prvý raz, čo som ho počul hovoriť po španielsky.

Poklopkal na jeden zarámovaný obrázok na stene a zlomyseľne sa na mňa zaškeril. „*Prosím*, povedz mi, že to nie si ty.“

Bol to záber mojej mamy s jej zvyčajným nezbedným účesom a žiarivým úsmevom, v rifliach a flanelke. Stála na bütľavom kmeni platana a ukazovala do objektívu malého Magnusa – s chumáčom bieleho zlata na hlave, zaslineného, s vyvalenými sivými očami, ktoré akoby kládli otázku: *Čo tu, dočerta, robím?*

„Hej, to som ja.“

„Bol si *hrozne* rozkošný.“ Alex sa na mňa zadíval. „Kde sa to pokazilo?“

„Haha.“

Prezeral som si fotky na stene. Prekvapilo ma, že si strýko Randolph vyvesil moju a maminu fotografiu na miesto, kde ju musel vidieť zakaždým, keď si sadol do toho pohodlného kresla. Skoro akoby mu na nás záležalo.

Ďalšia fotografia ukazovala troch Chaseových súrodencov ako deti – Nataliu, Fredericka a Randolpha – všetkých navlečených do vojenských uniforiem z druhej svetovej vojny, oháňajúcich sa falošnými puškami. Halloween, usúdil som. Vedľa visel obrázok mojich prarodičov: zamračený bielovlasý pár v odporných kockovaných šatách zo sedemdesiatych rokov, ako keby sa chystali buď do kostola, alebo na diskotéku pre seniorov.

Musím sa priznať: nevedel som poriadne, kto z tých dvoch je dedo a kto babka. Umreli skôr, než som ich mohol spoznať, ale podľa záberov to bola zrejme jedna z tých dvojíc, ktoré sa postupne začínú na seba podobáť, až sú nakoniec skoro na nerozoznanie. Rovnaká bielovlasá prilba. Rovnaké jemné fúziky. Na fotografii za nimi na stene viselo niekoľko vikinských artefaktov vrátane toho rohu na medovinu. Netušil som, že tiež patrili k tej severskej záležitosti. Zišlo mi na um, či sa niekedy vybrali do deviatich svetov. To by vysvetľovalo ich zmätené, trochu nejasné výrazy.

Alex študoval tituly kníh na policiach.

„Niečo zaujímavé?“ spýtal som sa.

Pokrčil plecami. „*Pán prsteňov*. To nie je zlé. Sylvia Plathová. Dobré. A *Lavá ruka tmy*. Tú knihu milujem. Ostatné... pff. Trochu veľa mŕtvych bielych chlapov na môj vkus.“

„Ja som tiež mŕtvy biely chlap,“ upozornil som ho.

Alex nadvihol obočie. „Hej, presne tak.“

Netušil som, že Alex je čitateľ. Rád by som sa spýtal, či má rád niečo z mojich obľúbených, Scotta Pilgrima alebo Sandmana. To boli pozoruhodne čudní patróni. No povedal som si, že nie je vhodný čas na debaty knižného klubu.

Pátral som v policiach po denníkoch alebo tajných skrýšach.

Alex zabľúdil ku schodom. Zadával sa nahor a odrazu jeho tvár nabrala rovnakú farbu ako jeho vlasy. „Hm, Magnus? Toto by si mal vidieť.“

Podišiel som k nemu.

Hore nad schodmi bol klenutý poklop z plexiskla vedúci na strechu. A za ním sa prechádzal a vrčal ďalší vlk.

Prihlás sa hneď a dostaneš druhého vlka zadarmo!

„AKO TO CHCEŠ RIEŠIŤ?“ spýtal som sa.

Alex si od pútok na opasku odopol zlatý drôt, ktorý slúžil ako ozdoba, rezačka na hlinu aj zbraň. „Vravel som si, že ho zabijeme.“

Vlk vrčal a chniapal po poklope. Na plexiskle žiarili magické runy. Vlkovi už na tvári tleli a pálili sa chlpy z pokusov vtrhnúť dnu.

Uvažoval som, ako dlho je asi na streche a prečo sa nepokúsil dostať dovnútra inokade. Možno nechcel skončiť mŕtvy ako jeho kamarát dole. Lebo si zaumienil, že prenikne do tejto miestnosti.

„Niečo chce,“ tipoval som.

„Zabiť nás?“ odhadoval Alex. „A preto musíme prv zabiť my jeho. Chceš otvoriť ten poklop alebo...“

„Počkaj.“ Normálne by som proti zabitiu žiariaceho modrého vlka určite nič nemal, ale niečo na tom zvierati bolo čudné... to, ako tie studené tmavé oči hľadeli kamsi cez nás, akoby pátrali po inej koristi. „Čo keď ho pustíme dovnútra?“

Alex na mňa zízal, akoby mi preskočilo. To robieval často. „Chceš ho pozvať na čaj? Alebo mu požičať niečo na čítanie?“

„Pre niečo sem musel prísť,“ trval som na svojom. „Niektó sem tie vlky po niečo poslal – možno po to, čo hľadám aj ja.“

Alex sa zamyslel. „Myslíš, že tie vlky poslal Loki.“
Pokrčil som plecami. „Loki je už jednoducho taký.“
„A keď toho vlka pustíme ďalej, možno nájde, čo hľadá.“
„A liek na trávenie to asi nebude.“

Alex si uvoľnil kockovanú kravatu ešte viac. „Fajn, otvoríme poklop, zistíme, kam vlk pôjde, a *potom* ho zabijeme.“

„Správne.“ Stiahol som si z retiazky na krku runový privesok. Jack narástol do podoby meča, ale zdal sa mi ťažší než zvyčajne, akoby trucoval.

„Čo je zas?“ sťažka si vzdychol. „Nevidíš, že zomieram na zlomené srdce?“

Mohol som namietnuť, že zomrieť nemôže a že žiadne srdce nemá, ale napadlo mi, že by to odo mňa nebolo pekné. „Prepáč, Jack. Musíme odrovnať vlka.“

Uviedol som ho do obrazu.

Jackova čepeľ vzbĺkla dofialova. „Ale to ostrie, čo má *Anaklusmos...*“ povedal zasnívane. „Všimol si si jej ostrie?“

„Hej, parádne. Tak čo keby sme teraz zabránili Lokimu vyplávať s Loďou mŕtvych a začať ragnarök? Potom ti dohodnem ďalšie rande s *Anaklusmos*.“

Ďalšie ťažké povzdychnutie. „Vlk. Strecha. Poklop. Mám to.“

Pozrel som na Alexa a skoro som zhíkol. Keď som sa nedíval, stal sa z neho veľký exemplár vlka.

„To sa fakt musíš premieňať za mojím chrbtom?“ spýtal som sa.

Alex sa zaceril ako šelma a odhalil tesáky. Ťufákom ukázal hore na schody: *Na čo čakáš? Som vlk. Ja ten poklop otvoriť neviem.*

Vyliezol som hore na schody. Bolo tam ako v skleníku. Vlk za poklopom ňuchal a labou dorážal na plexisklo, zostávali tam po ňom škrabance a sliny. Runy ochrannej bariéry mu museli veľmi

chutiť. Takto blízko nepriateľskému vlkovi sa mi chlpy na zátylku skrútili do špirály.

Čo sa stane, keď otvorím poklop? Zabijú ma runy? Zabijú vlka? Alebo sa jednoducho deaktivujú, keď ho sem pustím z vlastnej vôle, lebo je to vyslovene tá najväčšia hlúposť, akú som mohol urobiť?

Vlk znovu zaslinal na plexisklo.

„Hej, kamoš,“ spustil som naňho.

Jack mi v ruke zahučal. „Čo je?“

„Ty nie, Jack. Hovorím s vlkom.“ Usmial som sa na to zviera a potom mi došlo, že ukázať zuby znamená pre šelmu provokáciu. Radšej som našpúlil ústa. „Pustím ťa dovnútra. Nie je to odo mňa pekné? Potom si pokojne pôjdeš po to, po čo si prišiel, pretože viem, že zabiť si ma neprišiel, všakže nie?“

Vlčie vrčanie ma veľmi neupokojovalo.

„No tak dobre,“ rozhodol som sa. „Raz, dva, tri!“

Zatlačil som na poklop celou silou *einherjara*, potisol vlka na späť a vtrhol na plochú strechu. Stihol som si všimnúť gril, niekoľko kvetináčov s prerastenými ibištekmami a dve ležadlá s nádherým výhľadom na rieku Charles. Najradšej by som strýka Randolpha udrel, že mi zatajil také parádne miesto na grilovačku.

Vlk vyšiel spoza poklopu a zavrčal, srst' sa mu zježila ako strapatá chrbtová plutva. Jedno oko mal spuchnuté a nevidel ním, viečko mu spálila runová pasca môjho strýka.

„Teraz?“ spýtal sa Jack bez veľkého nadšenia.

„Ešte nie.“ Napol som nohy, pripravený vrhnúť sa do akcie, len čo bude treba. Ukázať tomuto vlkovi, ako viem bojovať... alebo ako sa viem zdekovať, podľa toho, čo si vyžiada situácia.

Vlk si ma premeral jedným zdravým okom. Znechutene odfrkol a rozbehol sa po schodoch do domu.

Nevedel som, či si mám vydýchnuť, alebo sa uraziť.

Ponáhlal som sa za ním. Keď som sa dostal pod schody, Alex a vlk na seba vrčali uprostred knižnice. Cerili zuby a obchádzali sa dookola, sledili po známkach strachu alebo slabosti. Ten modrý vlk bol omnoho väčší aj strašidelnejší vďaka neónovým pramienkom, ktoré sa mu vinuli z kožucha. Zároveň však bol napoly slepý a mykal sa od bolesti. Alex, ako už má vo zvyku, nevyzeral, že by ho to zastrašilo. Zastavil sa na mieste a druhý vlk okolo neho prechádzal.

Len čo si bol náš žiarivý modrý hosť istý, že Alex nemieni zaútočiť, zdvihol ňufák a zavetril vo vzduchu. Čakal som, že sa rozbehne k policiam, zdrapne nejakú tajnú knihu alebo námorné mapy, alebo čo tak príručku *Ako zastaviť Lokiho* Loď mŕtvych *v troch jednoduchých krokoch!* No vlk sa vrhol ku kozubu, skočil na rímsu a schmatol do papule roh.

Nejaká oneskorená časť môjho mozgu si pomyslela: *Hm, asi by som ho mal zastaviť.*

Alex ma predbehol. Jediným ladným pohybom sa premenil späť do ľudskej podoby, podišiel dopredu a zahnal sa garotou, akoby hádzal bowlingovou guľou. (Vlastne omnoho elegantnejšie. Videl som ho – prepáčte, ju – pri bowlingu a veľmi ladné to nebolo.) Zlaté lanko sa ovinulo vlkovi okolo krku. Alex ním šklbol a zbavil vlka všetkých budúcich problémov s bolením hlavy.

Bezhlavá mŕtvola spadla na koberec. Začala syčať a rozpadáť sa, až z nej zostal iba roh a zopár chumáčov z kožucha.

Jackova čepeľ mi oťažela v ruke. „No fajn. Takže si ma nakoniec ani nepotreboval. Pôjdem písať lúboštné verše a poplakať si.“ Scvrkol sa zase na runový prívesok.

Alex sa zohol po roh. „Napadá mi, načo je vlkovi ozdobná nádooba na pitie?“

Kľakol som si vedľa neho. Zobral som roh a pozrel sa dovnútra. Bola tam zrolovaná a napchaná malá kožená knižka, niečo ako zápisníček. Vytiahol som ju a uhladil strany: nákresy vikinských rún a medzi nimi odstavce napísané drobným ležatým písmom strýka Randolpha.

„Tak si myslím,“ oznámil som, „že sme objavili toho pravého mŕtveho bieleho spisovateľa.“

Usalašili sme sa na ležadlách na streche.

Listoval som v strýkovom zápisníku a snažil sa vyznať v tých horúčkovitých náčrtoch rún a šibnutých odstavcoch a Alex sa vyvaloval a lial do seba guajavový džús z rohu. Prečo mal strýko Randolph v chladničke práve guajavový džús, to vám nepoviem.

Každú chvíľu, len aby ma našťval, Alex prehnane usrkol a oblizol si pery. „Áááá.“

„Vieš určite, že je bezpečné piť z toho rohu?“ zišlo mi na um. „Možno je prekliaty alebo čo.“

Alex sa chytil za krk a tváril sa, že sa dusí. „Bože, nie! Mením sa na žabu!“

„Láskavo prestaň.“

Ukázal na zápisník. „Už si niečo našiel?“

Zízal som na stránky, runy mi tancovali pred očami. Zápisníky boli v zmesi jazykov: v starej nórčine, švédčine a niečo som ani nepoznal. Nebol som múdry ani z toho, čo bolo napísané po anglicky. Mal som pocit, akoby som sa pokúšal čítať učebnicu kvantovej fyziky pre pokročilých v zrkadle.

„Väčšine nerozumiem,“ priznal som. „Na prvých stranách to vyzerá, akoby Randolph pátral po Meči leta. Niečo z tých poznámok dáva zmysel. Ale tu na konci...“

Posledných pár stránok bolo načmáraných narýchlo. Randolph rukopis začal byť roztrasený a horúčkovitý. Na papieri zaschli kvapky krvi. Spomenul som si, že v hrobke vikinských zombíkov v Provincetowne prišiel o niekoľko prstov. Tie stránky možno napísal potom tou druhou, nedominantnou rukou. Jeho neohrabané písmo mi pripomenulo, ako som zvykol písať na základnej, keď ma učiteľka nútila písať pravou rukou.

Na poslednú stranu Randolph naškrabal moje meno: *Magnus*.

Pod ním načrtol dva hady prepletené do číslice osem. Bolo to nakreslené mizerne, no ja som ten symbol poznal. Alex mal to isté vytetované vzadu na krku: znamenie Lokiho.

Pod tým bol výraz, ktorý sa mi videl ako zo starej severčiny: *mjóð*. A potom poznámky v angličtine: *Možno L. zastaví Bolverkovu osličku > stráže. Kde?*

Posledné slovo sa ťahalo nadol, otáznik bol iba zúfalý klikihák.

„Čo na to povieš?“ podal som knihu Alexovi.

Zamračil sa. „To je jasný symbol mojej mamy.“

(Čítate správne. Loki je v zásade mužský boh, ale čírou náhodou je Alexova matka. Bolo by to na dlhé vysvetľovanie.)

„A to ostatné?“

„Toto slovo vyzerá ako vikinské *mňau*. Možno majú škandinávske mačky prízvuk.“

„Takže dobre rozumiem, že neovládaš starú nórčinu alebo čo je to za jazyk?“

„Magnus, možno ťa to šokuje, ale ja neviem všetko na svete. Iba skoro všetko z toho najdôležitejšieho.“

Zaškúlil na stránku. Keď sa sústredil, začalo mu mykať ľavým kútikom, akoby sa zabával na nejakom tajnom vtipe. Ten tik ma rozčuľoval. Rád by som vedel, čo sa mu zdá smiešne.

„Možno *L. zastaví*,“ čítal Alex. „Povedzme, že má na mysli Lokiho. *Bolverkovu osličku*. Myslíš, že je to niečo ako brúska *Skofnung*?“

Striaslo ma. O kameň *Skofnung* a meč *Skofnung* sme prišli na svadobnej oslave v Lokiho jaskyni. Vtedy boh unikol z pút, ktoré ho držali tisícky rokov. (No áno, ale stalo sa.) Tú brúsku som už nikdy nechcel vidieť. „Dúfam, že nie,“ vzdychol som si. „Počul si niekedy meno Bolverk?“

„Nie.“ Alex dopil guajavový džús. „Ale tento roh sa mi pozdáva. Bude ti vadiť, keď si ho nechám?“

„Je tvoj.“ Predstava, že si Alex berie suveníry z nášho rodinného sídla, ma zvláštne pobavila. „Takže ak Randolph chcel, aby som tú knihu našiel, a Loki poslal vlky, aby ju priniesli, skôr než sa k nej dostanem...“

Alex mi hodil zápisník naspäť. „Ak je pravda, čo si povedal, a ak to nie je pasca a tie zápisky nie sú len bľabotanie šialenca.“

„Hm... áno.“

„Takže najlepší scenár: tvoj strýko vymyslel, ako zastaviť Lokiho. Nemohol to uskutočniť sám, ale dúfal, že ty to zvládneš. Zahŕňa to brúsku, Bolverka a možno nejakú škandinávsku mačku.“

„Keď to hovoríš takto, neznie to veľmi sľubne.“

Alex štuchol do špičky rohu. „Prepáč, že prepichujem tvoju bublinu, ale väčšina plánov, ako zastaviť Lokiho, je úplne nanič. To už vieme.“

Prekvapila ma horkosť v jeho hlase.

„Myslíš tie svoje tréningy so Sam,“ uhádol som. „Ako to ide?“

Odpovedal mi výraz na jeho tvári.

Jednou z mnohých Lokiho otravných vlastností bolo, že dokázal svojim deťom prikázať, aby v jeho prítomnosti robili to, čo sa mu zapáčilo. Rodinné stretnutia museli byť doslova des.

Alex bol výnimka. Nejak sa naučil odolávať Lokiho sile a posledných šesť týždňov sa to pokúšal naučiť aj svoju nevlastnú sestru Samirah al-Abbásovú. Ani jeden o tých tréningoch veľa nevraveli, a to napovedalo, že za veľa nestoja.

„Usiluje sa,“ dostal zo seba Alex. „A je to tým ťažšie, že...“ zarazil sa.

„Čo?“

„Ale nič. Slúbil som, že o tom nebudem hovoriť.“

„No teraz som fakt zvedavý. Medzi ňou a Amirom všetko v poriadku?“

Alex vzdychol. „To áno. Ešte vždy sú šialene zalúbení a snívajú o svadbe. Prisahám, že keby ma tí dvaja nepokladali za chrena, vyvedú nejaké bláznovstvo, napríklad, že sa chytiť za ruky.“

„Tak s čím je problém?“

Alex nad tou otázkou mávol rukou. „Ja iba hovorím, aby si neveril všetkému, čo sa od strýka Randolpha dozvieš. Tým radám v zápisníku. Tomuto domu. Ničomu, čo zdedíš od rodiny... *nikdy* to nie je len tak.“

Znelo to od neho čudne vzhľadom na to, že si práve užíval fantastický výhľad z Randolphovej strechy a popíjal chladený guajavový džús z jeho vikinského rohu. Mal som však pocit, že nemyslí práve na môjho svojrázneho strýka.

„Ty o svojej rodine nikdy veľa nehovoriš,“ zišlo mi na um. „Myslím o smrteľnej rodine.“

Premeral si ma zamračeným pohľadom. „A teraz s tým začínať nebudem. Keby si vedel iba *polovicu*...“

PLESK! Zatrepotali sa čierne pierka a na špičke Alexovej topánky pristál havran.

V Bostone voľne žijúce havrany len tak nevidíte. Kanadské

husi, čajky, kačky, holuby, dokonca aj jastraby, to áno. Ale keď vám na topánke pristane takáto obrovská čierna potvora, môže to znamenať iba jedno: odkaz z Valhaly.

Alex natiahol ruku. (Vy to neskúšajte. Havrany vedia poriadne d'obnúť.) Vták mu skočil na zápästie, vydávil mu rovno do dlane tvrdú guľôčku veľkú ako pekanový orech a odletel. Misia splnená.

Áno, naše havrany doručujú správy dáviacou poštou. Majú prirodzenú schopnosť vyvrátiť nestráviteľné zvyšky ako kosti a chlpy, takže im vôbec neprekáža zhltnúť kapsulu so správou, preletieť s ňou deväť svetov a vyklopiť ju správnemu príjemcovi. *Ja* by som toto robiť nechcel, ale nikomu to neberiem.

Alex rozmotal guľôčku. Rozložil list a pustil sa do čítania. Znovu mu začalo mykať kútikom úst. „Je to od Týdžeja,“ oznámil mi. „Zdá sa, že dnes odplávame. Vlastne hneď teraz.“

„Čo?“ Vzpriamim som sa na ležadle. „Prečo?“

Samozrejme, vedel som, že nám dochádza čas. Musíme vyraziť skoro, aby sme sa k Lokiho lodi dostali do letného slnovratu. Ale je veľký rozdiel medzi *skoro* a *hneď teraz*. *Hneď teraz* by som si dokázal odpustiť.

Alex čítal ďalej. „Niečo o prílive. Ja neviem. Radšej pôjdem vytiahnuť Samirah zo školy. Má mať matiku. Nebude nadšená.“

Vstal a podal mi ruku.

Nechcelo sa mi vstávať. Chcel som zostať tu na terase s Alexom a dívať sa, ako poobedňajšie slniečko sfarbujie rieku z modrej do jantárovej. Mohli sme si prelúskat' nejaký Randolphov starý paperback. Mohli sme mu vydrúlať všetok guajavový džús. Ale ten havran na nás vyvracal rozkazy. S havraními grckami sa polemizovať nedá.

Chytil som jeho ruku a pozviechal sa na nohy. „Mám ísť s tebou?“

Alex sa zamračil. „Nie, hlupák. Ty sa musíš vrátiť do Valhaly. To ty si ten s loďou. A keď je o tom reč, už si povedal ostatným o tej...?“

„Nie,“ prerušil som ho a tvár mi horela. „Ešte nie.“

Alex sa rozosmial. „To bude zaujímavé. Na mňa a Sam nečakaj. Dohoníme vás niekde po ceste!“

Kým som sa stihol spýtať, čo tým myslí, premenil sa na plameň, vzniesol sa a urobil bostonským pozorovateľom vtákov z dnešného dňa hotové Vianoce.

Lúčim sa s Erikom, Erikom, Erikom a tiež s Erikom

PODĽA LEGENDY MÁ VALHALA päťstoštyridsať dvier vhodne rozmiestnených v deviatich svetoch pre ľahký prístup.

Legenda však už nespomína to, že jeden z tých vstupov je v obchode Forever na Newbury Street, hneď za stojanom s dámskym športovým oblečením.

Bežne tento vstup nepoužívam rád, ale je najbližšie k domu strýka Randolpha. Nikto vo Valhale mi nevedel vysvetliť, prečo máme bránu práve vo Forever. Nieкто tvrdí, že to tam zostalo z čias, keď ten dom ešte nebýval obchodom. Osobne si myslím, že to je jeden z Odinových malých žartíkov, pretože veľa jeho *einherjarov* má navždy dvadsaťjeden, šesťnásť alebo šesťdesiat rokov.

Môj trpasličí kamarát Blitzen ten vstup neznáša. Zakaždým, keď som spomenul Forever, spustil o tom, že *jeho* móda je omnoho lepšia. A niečo o dolných obrubách.

Prešiel som oddelením dámskej bielizne, vyslúžil si podozrievavý pohľad od predavačky a potom som vkĺzol do stojanu so športovým oblečením a vynoril sa v jednej z herní hotela Valhala. Práve tam prebiehal biliardový turnaj, ktorý Vikingovia hrávajú s kopijami namiesto s tágami. (Tip: nikdy nestojte za Vikingom, keď hrá.) Erik Zelený

z poschodia stotridsaťpäť ma veselo pozdravil. (Odhadujem, že asi tak sedemdesiatdva percent obyvateľov Valhaly má meno Erik.)

„Vitaj, Magnus Chase!“ Ukázal mi na plece. „Máš tam nejakú handru.“

„Ó, ďakujem.“ Stiahol som legínsy na jogu, ktoré sa mi zachytili na tričku, a hodil ich do nádoby označenej NA VRÁTENIE DO SKLADU.

Potom som odkráčal vyhľadať kamarátov.

Prechádzať hotelom Valhala vás nikdy neomrzí. Aspoň mňa to stále bavilo a *einherjarovia*, ktorí tu žili stovky rokov, tvrdili to isté. Vďaka Odinovej moci alebo mágii severských bohov, alebo jednoducho len preto, že sme tu mali aj vlastnú pobočku IKEA, sa výzdoba neprestajne menila, ale vždy zahŕňala veľa kopijí a štítov a na môj vkus prehnane veľa vlčích motívov.

Nájsť výťah znamenalo blúdiť chodbami, ktoré od rána zmenili veľkosť a smer, miestnosťami, ktoré som nikdy predtým nevidel. V jednej obrovskej, dubom obloženej hale bojovníci hrali shuffleboard s bojovými štítmami namiesto kameňov a odrážali ich veslami. Veľa hráčov malo na nohách dlahy, ruky v závese a obvazy na hlavách, pretože, samozrejme, *einherjarovia* hrajú shuffleboard na život a na smrť.

V hlavnej hale ležal koberec temnočervenej farby, ktorý výborne kryje krvavé škvrny. Na stenách teraz viseli tapisérie s valkýrami letiacimi do boja s ohňovými obrami. Bola to krásna práca, no znerózňovalo ma to množstvo fakiel na okolitých stenách. Hotelu Valhala je bezpečnosť dosť ukradnutá. Nerád by som zhorel. (To je jeden z mojich najneoblúbenejších spôsobov smrti, spolu s udusením mäťovými bombónmi po večeri v jedálenskej hale.)

Vyviezol som sa výťahom na devätnáste poschodie. Hudba vo výťahu sa, žiaľ, nezmenila. Už som sa dostával do štádia, že by

som mohol spievať spolu s Frankom Sinatrom v nórčine. Aspoň že bývam tak nízko. Keby som sa mal viezť niekam nad stovku, asi zošaliem.

Na devätnástom poschodí vládlo čudné ticho. Z izby Thomaasa Jeffersona mladšieho sa neozývali nijaké zvuky násilných videohier. (Mŕtvi vojaci z občianskej vojny *milujú* videohry takmer rovnako ako zdolávanie kopcov.) Nevidel som nijaké známky toho, že by Mallory Keenová cvičila hádzanie nožov na chodbe. Izba Nedonosenca Gundersona bola otvorená, práve ju upratovali krdle havranov, krúžili v jeho knižnici a okolo zbierky zbraní a oprašovali knihy a bojové sekery. Ten chalan nikde.

Moja izba bola čerstvo uprataná. Posteľ ustlaná. V ústrednom átriu boli orezané stromy a pokosená tráva. (Nikdy som nezistil, ako havrany pracujú s kosačkou.) Na konferenčnom stolíku ležal odkaz napísaný úhladným Týdžejovým písmom: *Sme v doku číslo 23, šieste podzemné poschodie. Stretneme sa tam!*

Televízia bola naladená na kanál hotela Valhala a vysielala zoznam popoludňajších udalostí: racquetball, guľomet game (ako laser game, iba s guľometmi), maľovanie vodovkami, talianske varenie, brúsenie mečov pre pokročilých a čosi s názvom flytink – všetko na život a na smrť.

Túžobne som hľadel na obrazovku. Nikdy predtým ma nelákalo maľovať vodovkami na život a na smrť, no teraz by som si dal povedať. Znelo to omnoho lepšie ako výlet, ktorý som sa chystal podniknúť z doku číslo dvadsaťtri, šieste podzemné poschodie.

Ale pekne po poriadku: osprchoval som sa a zmyl zo seba pach bostonského prístavu. Preobliekol som sa do čistého. A zobral si vak na cestu: potreby na táborenie, základné zásoby a, samozrejme, čokoládové tyčinky.

Aj keď bol môj hotelový apartmán príjemný, veľa osobných vecí som tam nemal – len zopár obľúbených kníh a fotografie z mojej minulosti, ktoré sa kúzlom objavovali a postupne zaplňali kozubovú rímsu.

Hotel nemal byť domovom naveky. My *einherjarovia* tu možno strávime celé storočia, ale je to iba zastávka na našej ceste k ragnaröku. Celý hotel vyžaroval pomínutelnosť a očakávanie, akoby pripomínal: *Len sa tu priveľmi nezabývaj. Každú chvíľu môžeš umrieť svojou poslednou smrťou počas súdneho dňa. Hurá!*

Preskúmal som svoj odraz vo vysokom zrkadle. Nevedel som vlastne, prečo to robím. Tie dva roky, čo som žil na ulici, som sa o to, ako vyzerám, veľmi nestaral. V poslednom čase ma však Alex stále nemilosrdne podpichoval/a, a tak som si na to dával väčší pozor.

A navyše, keď sa vo Valhale z času na čas neskontrolujete, pokojne sa vám stane, že budete celé hodiny chodiť s havraním výkalom na pleci, so šípom v zadku alebo s legínsami na jogu okolo krku.

Turistické topánky: mám. Nové rifle: mám. Zelené tričko hotela Valhala: mám. Prešívajú vetrovku vhodnú na výpravy do chladných vôd a padanie z rahien: mám. Runový privesok, ktorý sa vie premeniť na zázračný meč so zlomeným srdcom: mám.

Po živote bezdomovca som nebol zvyknutý na takú čistú tvár. A už vôbec nie na nový zostrih, ktorý mi urobil Blitz pri našej prvej výprave do Jotunheimu. Odvtedy, len čo mi vlasy trochu podrástli, mi ich Alex znovu zastrihol/hla, nechal/a ofinu presne takú dlhú, aby mi padala do očí, a vzadu po golier. Zvykol som si na omnoho strapatejšie a nepoddajnejšie vlasy, ale Alex mi tie pramene mordoval/a s takou škodoradosťou, že som nedokázal odmietnuť.

Dokonalé! vravel/a. *Teraz aspoň vyzeráš, akože si upravený, a tenksich nie je vidno!*

Vsunul som si Randolphov zápisník do batoha spolu s poslednou vecou, na ktorú som sa snažil nezabudnúť – hodvábnu vreckovku, ktorú som dostal od otca.

Povzdychol som si pri pohľade na Magnusa v zrkadle. „No, pane, mali by ste ísť. Kamaráti sa už nevedia dočkať, že sa vám vysmejú.“

„Tu je!“ zvolal Nedonosenec Gunderson, výnimočný medzi berserkami, hovorca očividného.

Rútil sa ku mne ako prítulný kamión. Vlasy mal ešte divšie, než som mával ja. (Dal by som ruku do ohňa za to, že si ich skrakuje sám, potme a s bojovou sekerou.) Dnes mal tričko, čo bol nezvyk, ale ruky stále pripomínali divočinu svalov a tetovaní. Na chrbte si niesol bojovú sekeru zvanú Bojová sekera a v puzdrách na kožených nohaviciach pol tučta nožov.

Objal ma a zdvihol zo zeme, možno skúšal, či mi praskne hrudný kôš. Postavil ma a potľapkľal po pleciach, očividne spokojný.

„Pripravený na výpravu?“ zaburácal. „Ja hej!“

Od kraja kanála, kde zmotávala laná, zvolala Mallory Keenová: „Prestaň s tým, ty tlk! Stále musím myslieť na to, že sme si z teba mali urobiť kormidelnú plutvu.“

Gundersonovi naskočili na líkach červené fľaky, ale nespúšťal zo mňa oči. „Pokúšam sa ju nezabiť, Magnus. Fakt. Ale je to *hrozná* fuška. Radšej pôjdem niečo robiť, nech nevyvediem čosi, čo budem ľutovať. Máš tú vreckovku?“

„No áno, ale...“

„Šikulka. Čas sú peniaze!“

Vrátil sa do doku a začal sa prehrabávať vo svojich zásobách – vo veľkých plátenných vreciach, určite plných jedla, zbraní a s množstvom náhradných kožených nohavíc.

Prezrel som si ten priestor. Pri stene vľavo pretekala kanálom rieka, na jednom konci sa vynárala z tunela ako pre vlak a mizla v rovnakom na druhej strane. Klenutý strop bol z lešteného dreva, zosilňoval hukot rieky a mne sa zdalo, akoby som stál v starom sude na koreňové pivo. Pozdĺž doku sa váľali zásoby a batožina a čakali na loď, aby sa mohli naložiť.

Na druhom konci priestoru stál Thomas Jefferson mladší, hlboko pohrúžený do rozhovoru s manažérom hotela Helgim a jeho pomocníkom Hundingom, všetci traja si prezerali nejaké listiny na písacej doske. Pretože neznášam papierovanie a Helgim tiež, šiel som za Mallory, ktorá teraz pchala železné háky do vreca z rezného plátna.

Mala na sebe čierne kožušiny a čierny denim, červené vlasy si stiahla dozadu do prísneho uzla. Vo svetle pochodní jej pehy oranžovo žiarili. Po bokoch mala ako obyčajne svoju vernú dvojicu nožov.

„Všetko v poriadku?“ spýtal som sa, pretože to samozrejme nebolo.

Zachmúrila sa. „Nezačínaj ešte aj ty, pán...“ povedala nejaké galské slovo, ktoré som nepoznal, ale vedel som isto, že to znamená *najdrahší priateľ*. „Čakáme na teba a na loď.“

„Kde sú Blitzen a Hearthstone?“

Bolo to pred pár týždňami, čo som naposledy videl svojich kamošov trpaslíka a elfa, a tešil som sa, že sa budú plaviť s nami. (Aspoň na to som sa tešil.)

Mallory netrpezlivo zahučala: „Vyzdvihneme ich cestou.“

To mohlo znamenať, že sa zastavíme niekde v Bostone alebo aj v inom svete, ale Mallory nevyzerala, že má náladu to vysvetlovať. Pozrela sa za mňa a zamračila sa ešte viac. „A čo Alex a Samirah?“

„Alex vravel, že nás dohonia.“

„No tak dobre.“ Mallory na mňa mávla. „Tak nás poď odpísať.“

„Odpísať?“

„Hej...“ Precedila to slovo pomedzi zuby, aby mi neušlo, za akého trola ma pokladá. „U Helgiho. U manažéra. Švihaj!“

Keďže ešte vždy držala plnú hrst' hákov, poslúchol som ju.

Týdžej mal nohu opretú o debničku so zásobami, pušku na chrbte. Na kabátci armády Únie sa mu ligotali mosadzné gombíky. Ťukol si do čiapky na pozdrav. „Práve včas, priateľko!“

Helgi a Hunding si vymenili nervózny pohľad ako vždy, keď Odin oznámil nejakú motivačnú akciu na utuženie kolektívu zamestnancov hotela.

„Magnus Chase,“ oslovil ma Helgi a potiahol sa za hustú bradu, ktorá pripomínala čosi zadlávené na ceste. Trčal vo svojom zvyčajnom tmavozelenom pásikavom obleku, myslel si asi, že v ňom pôsobí ako profesionál odvetvia služieb, ale v skutočnosti vyzeral jednoducho ako Viking navlečený do pásikavého obleku. „Už sme sa začínali strachovať. Prílív bude vrcholiť každú chvíľu.“

Pozrel som sa na vodu valiacu sa kanálom. Vedel som, že sa vo Valhale preplietajú niekoľko podzemných riek, ale nechápal som, ako na nich môže byť prílív. Tiež som netušil, ako by sa mohla hladina zdvihnúť a nezaplaviť celú miestnosť. Na druhej strane, rozprávam sa tu s dvoma mŕtvymi Vikingami a vojakom z občianskej vojny, takže by som mal logiku poslať dočerta.

„Prepáčte,“ ospravedlnil som sa. „Bol som...“

Neurčito som mávol, pokúšal sa naznačiť, že som čítal záhadné zápisky, zabíjal vlky a lámal si nohu v bostonskom prístave.

Týdžej priam vibroval od vzrušenia. „Máš tú loď? Nevieťm sa dočkať, až ju uvidím!“

„No hej.“ Začal som sa prehrabávať v batohu, ale vreckovka mi zrejme zapadla až na dno.

Hunding si stískal ruky. Uniformu hotelového poslíčka mal zle zapnutú, akoby sa ráno pri obliekaní ponáhlal. „Dúfam, že si ju nestratil. Ach, vystríhal som ťa, aby si nenechával zázračné predmety v izbe bez dozoru! Vravel som upratovacím havranom, nech sa toho nedotýkajú. Je to vojnová loď! Povedal som im: Nijaký obrúsok! No oni ju stále chceli strčiť medzi bielizeň na pranie. Ak sa stratila...“

„Tak to bude na tvoju zodpovednosť!“ zavrčal naňho Helgi. „Devätnáste poschodie je *tvoj* úsek.“

Hunding sa strhol. Medzi ním a Helgim sa už niekoľko storočí ťahal spor. Manažér privítal každú príležitosť, ako Hundingovi prideliť zmeny navyše pri vyhadzovaní odpadkov do spaľovne alebo splachovaní lindormov.

„Pokoj.“ Vytiahol som vreckovku. „Vidíte? Tu je. A Hunding, toto je pre vás.“ Venoval som mu jednu čokoládovú tyčinku. „Vďaka, že ste mi strážili izbu, kým som bol preč.“

Poslíčkovi sa zahmlili oči. „Chlapče, ty si trieda. Môžeš si nechávať v izbe zázračné predmety bez dozoru, kedy sa ti zachce!“

„Hmm.“ Helgi sa zamračil. „Takže, Magnus Chase, potrebujem, aby si sa odpísal.“ Strčil mi do ruky dosku. „Prečítaj si to pozorne a podpíš sa dolu na každej strane.“

Prelistoval som si tucet stránok husto písaných zmlúv. Preskaľkoval som frázy ako *V prípade smrti spôsobenej útokom veвериčky*

alebo *Majiteľ nenesie zodpovednosť za roztrhanie na kusy mimo sídla*. Nečudo, že kamaráti radšej opúšťajú hotel bez povolenia. Prepúšťacie formuláre sú naozaj brutálne.

Týdžej si odkašlal. „Tak, Magnus, prv než to urobíš, čo keby si pripravil loď? Môžem? Som pripravený vypustiť tento regiment na cestu!“

To som videl. Bol obťažkaný vreckami s muníciou, torbami a poľnými fľaškami na tridsaťdňový pochod. Oči sa mu leskli rovnako ako jeho bajonet. Na devätnástom poschodí Týdžej predstavoval väčšinou hlas rozumu, a tak som bol rád, že je so mnou, aj keď sa dal trochu priveľa unášať priamymi frontálnymi útokmi a nepriateľskými pozíciami.

„Hej,“ kývol som naňho. „Jasné.“

„UF!“ vyšklbol mi vreckovku z ruky a ponáhlal sa k doku.

Podpísal som prepúšťacie formuláre a pokúšal sa nepozastaviť pri klauzulách o súdnom konaní v prípade, že zhoríme v ohni Muspellheimu alebo sa dáme rozdrviť na prach mrazivými obrami. Podal som dosky späť Helgimu.

Manažér sa zamračil. „Naozaj si si to všetko prečítal?“

„No... samozrejme. Viem čítať rýchlo.“

Helgi mi stisol rameno. „V tom prípade veľa šťastia, Magnus Chase, Freyov syn. A pamätaj, *musíš* sa postarať, aby Lokiho loď *Naglfar* nevyplávala za slnovratu...“

„Ja viem.“

„... inak sa začne ragnarök.“

„Jasné.“

„Čo by znamenalo, že naša renovácia hodovnej siene zostane nedokončená a *nikdy* nezavedieme vysokorýchlostný internet na poschodí dvestoštyridsaťdva.“

Zachmúrene som prikývol. Nepotreboval som, aby ma ešte navyše ťažila zodpovednosť za internetové pripojenie celého poschodia. „My to dokážeme. Žiadne obavy.“

Helgi sa potiahol za fúzy. „Ale ak predsa len odštartujete ragnarök, mohli by ste sa, prosím, čo najskôr vrátiť alebo nám poslať správu?“

„Dobre. Hm, správu?“

Pokiaľ som vedel, hotelový personál používa iba havrany. S mobilmi si neporadí. Nikto z nich dokonca nemá ani číslo. Ale to im nebránilo o tom rozprávať.

„Budeme potrebovať, aby sa všetci odpísali, prv než vyrazíme do súdneho dňa,“ vysvetľoval Helgi. „Urýchlene vybavíť ich smrť. Pokiaľ sa sem nestihnute vrátiť, môžete vyplniť prieskumný dotazník online. A ak by ste boli takí láskaví a označili hodnotením *vy-nikajúco* čokoľvek, čo sa bude týkať manažéra, veľmi by som to ocenil. Odin to číta.“

„Ale keď aj tak všetci umrieme...“

„Môj milý,“ potľapkal ma po pleci. „Tak. Želám bezpečnú – hm, úspešnú cestu!“

Vopchal si dosky pod pazuchy a odkráčal, zrejme skontrolovať renovačné práce v hodovnej sieni.

Hunding si vzdychol. „Ten človek nemá kúska citu. Vďaka za čokoládu, chlapče. Škoda, že som pre teba nemohol urobiť viac.“

V hlave mi zabrnelo, niečo mi zišlo na um. Počas môjho pobytu v hoteli sa Hunding stal mojím najlepším zdrojom informácií. Vedel o všetkom, čo sa kde šuchlo, poznal všetky tajné položky menu hotelovej služby, a to ako sa dostať z haly na vyhlídkovú plošinu nad hájikom Glasir a nemusieť pritom prejsť dlhým radom obchodov so suvenírmí. Bol hotovou chodiacou Vikingpédiou.

Vytiahol som Randolphov zápisník a ukázal mu poslednú stranu. „Neviete náhodou, čo znamená toto slovo?“ Ukázal som na *mjöd*.

Hunding sa zasmial. „To je *medovina*, čo iné!“

„Aha. Takže s mačkami to nemá nič spoločné.“

„Čo prosím?“

„Ale nič. A čo toto meno – Bolverk?“

Hunding sa strhol tak, až mu vypadla čokoládová tyčinka z ruky. „Bolverk? Nie. Nie, nie, nie. Čo je to vlastne za knihu? Prečo by si...?“

„Ufff!“ skríkol Nedonosenec od mola. „Magnus, potrebujeme tá tu, makaj!“

Rieka začala stúpať, penila sa a presakovala cez okraj kanála. Týdžej zúfalo mával vreckovkou a kričal: „Ako to funguje? Ako to funguje?“

Nenapadlo mi, že táto skladacia loď, darček od môjho otca, účinkuje iba so mnou. Rozbehol som sa na pomoc.

Mallory a Nedonosenec sa hnali pozbierať zásoby.

„Nemáme viac než minútu, kým sa príliv!“ jačal Nedonosenec. „Loď, Magnus! Rýchlo!“

Zobral som vreckovku a pokúšal sa upokojiť roztrasené ruky. Niekoľko ráz som si nacvičoval ten trik s rozložením lode na pokojnejšej vode, raz sám a raz s Alexom, no stále sa mi nechcelo veriť, že to naozaj funguje. A rozhodne som sa netešil na výsledok.

Mávol som vreckovkou smerom k vode. Len čo sa dotkla hladiny, rohy sa rozvinuli a rozvíjali sa čoraz ďalej. Bolo to, ako pozorovať stávanie z lega na zrýchlenom videu. Kým som sa stihol druhý raz nadýchnuť, kotvila už v kanáli vikinská loď a rozbúrená voda sa jej valila okolo kormy.

Ako sa dalo čakať, nikto ma nepochválil za jej krásne zdobený trup, za zložité vikinské štíty lemujúce zábradlie, ani za päť radov vesiel, stiahnutých, zabezpečených a pripravených na akciu. Nikto neupozornil, že je hlavný sťažň sklápací, aby loď mohla preplávať tunelom a nerozlomila sa. Nikto nezalupal po dychu nad krásou vyrezanej figúry draka ani nepochválil to, že loď je omnoho dlhšia a priestrannejšia než normálne vikinské plavidlo, dokonca ani že má kryté podpalubie, aby sme nemuseli spať na daždi a vetre.

Prvá poznámka Mallory Keenovej znela: „Čo je to za otrasnú farbu?“

Týdžej sa zamračil. „Prečo je...?“

„Ja neviem!“ zakvílil som. „Ja *neviem*, prečo je žltá!“

Môj otec Frey mi tú loď poslal pred niekoľkými týždňami a ubezpečil ma, že je to dokonalé plavidlo pre našu výpravu. Odvezie nás, kam potrebujeme. Ochráni nás aj v tých najzradnejších vodách.

Kamaráti boli vtedy nadšení. Verili mi, aj keď som im našu zázračnú loď nechcel ukázať dopredu.

Ale prečo, prečo, dočerta, musel otec vybrať taký kanárikový odtieň?

Všetko na nej bolo žlté, až to ťahalo oči: povrazy, štíty, trup, plachta, kormidlo, dokonca aj ten drak. Pokiaľ viem, aj kýl dolu bol žltý, čo znamenalo, že počas plavby oslepíme všetky ryby.

„No, to je teraz jedno,“ prehodil Nedonosenec a mračil sa na mňa, akoby mu to jedno nebolo. „Nakladajte! Rýchlo!“

Z tunela proti prúdu sa rozliehal rachot, akoby sa blížil nákladný vlak. Loď narazila na mólo. Nedonosenec hodil na palubu naše zásoby a Týdžej vytiahol kotvu, zatiaľ čo Mallory a ja sme z celej sily *einherjarov* držali laná.

Práve keď Nedonosenec presunul na palubu posledné vrecia, vyvalila sa z tunela za nami stena vody.

„Ideééé sa!“ zjačal Týdžej.

Skočil na palubu, vlna sa nám oprela o kormu a postrčila nás dopredu ako kopanec sedemdesiattonovej mulice.

Posledný raz som sa obzrel na dok. Hotelový poslíček Hunding stál po kolená hlboko vo vode, zvieral čokoládovú tyčinku a zísal na nás, ako sa rútime do tmy, tvár bledú od šoku, akoby po všetkých tých stáročiach s mŕtvymi vo Valhale konečne uvidel skutočného ducha.

Snívajú sa mi hrozné sny o nechtoch na nohách

RIEKY MÁM RÁD TAKÉ AKO svojich súperov – pomalé, široké a lenivé.

Málokedy sa mi to splní.

Naša loď splavovala kaskádové vodopády skoro v úplnej tme. Kamaráti sa motali navôkol po palube, chytali povrazy a potkýnali sa o veslá. Loď sa knísala z boka na bok, až sa mi zdalo, že surfujem na kyvadle. Mallory zo všetkých síl objímala kormidlo a usilovala sa nás udržiavať uprostred prúdu.

„Nestoj tam len tak!“ zjačala na mňa. „Pomôž mi!“

To staré porekadlo znie: žiaden námorný výcvik neprežije prvý kontakt s vodou.

Som si skoro istý, že je to staré úslovie.

Všetko, čo som sa naučil od Percyho Jacksona, sa mi vyparilo z hlavy. Zabudol som aj, kde je vľavo a kde vpravo, kde je korma a kde prova. Zabudol som, ako odrážať útoky žralokov a ako správne padať z rahna. Poskakoval som po palube a vykrikoval: „Pomáham! Pomáham!“ a vôbec som netušil, čo robiť.

Kľučkovali sme a čvachtali sa tunelom hrozitánskou rýchlosťou, náš sklopený sťažeň sa horko-ťažko zmestil pod strop.

Konce vesiel sa šúchali o kamenné múry, nechávali za sebou stopy jasnožltých iskier, až to vyzeralo, ako keby okolo nás korčuľovali víly.

Týdžej prebehol okolo mňa na provu a skoro ma prebodol bajo-netom. „Magnus, podrž to lano!“ zvolal a neurčito zakýval rukou.

Schmatol som najbližší kus lanovia a potiahol som, ako najviac šlo, dúfal som, že držím správne lano alebo aspoň vyzerám, že pomáham.

Preskákali sme sériu kaskád. Zuby mi cvakali ako telegraf. Mrazivé vlny sa prevažovali cez štíty pri zábradlí. Potom sa tunel rozšíril a my sme sa obtreli o skalú, ktorá sa tam zjavila bohvie odkiaľ. Loď sa krútila dokola. Rútili sme sa vodopádom k istej smrti, a ako sa vzduch okolo nás menil na studenú zahmlenú polievku... všetko potemnelo.

Fantastická chvíľa pre víziu!

Zistil som, že stojím na palube inej lode.

V diaľke lemovali ľadovcové útesy široký záliv mramorovaný ľadom. Vzduch bol taký studený, že mi na rukávoch bundy pras-kala námraza. Pod nohami sa miesto drevených dosák ťahal hr-batý povrch, lesklo sivý a čierny ako pancier pásavca.

Celá loď, vikinské plavidlo veľké ako lietadlová loď, bola z rov-nakého materiálu. A ja som, bohužiaľ, vedel, čo to je – ostrihané nechty z prstov na nohách a na rukách neuctievaných mŕtvych, miliardy a miliardy odporných zombických nechtov, všetky do-kopy spojené kúzlom diabolského pedikéra, až vytvorili *Naglfar*, loď z nechtov, známu aj ako *Loď mŕtvych*.

Nado mnou sa v mrznúcom vetre trepotali sivé plachty.

Po palube sa šúchali tisíce vysušených ľudských škrupín v hrdza-vom brnení: *draugrovia*, vikinské zombie. Medzi nimi si vykračovali

obri, kričali rozkazy a kopali do nich, aby sa sformovali. Kútikom oka som zachytil aj záblesky niečoho tmavšieho: nehmotné tiene, čo mohli byť vlky alebo hady alebo kostry koní z dymu.

„Pozrime sa, kto je tu!“ ozvalo sa veselo.

Predo mnou, v bielej uniforme námorného admirála, stál sám Loki. Vlasy farby jesenného lístia mu vykúkali spod okrajov ploskej dôstojníckej čiapky. Výrazné dúhovky sa ligotali ako prstence stvrdnutého jantáru a dusili úbohé uväznené zreničky. Aj napriek poďobanej troske tváre, zničenej stáročiami, keď mu medzi oči kvapkal hadí jed, napriek zjazveným a skrúteným perám, kedysi zošitým k sebe zúrivým trpaslíkom, sa Loki usmieval tak vrúčne a priateľsky, že sa to skoro nedalo neopätovať.

„Prišiel si ma navštíviť?“ spýtal sa. „Skvelé!“

Snažil som sa naňho rozkríknúť. Chcel som mu vynadať, že dal zabiť môjho strýka, že mi zničil život a spôsobil šesťmesačné bolenie brucha, ale akoby som mal krk zaliaty vlhkým cementom.

„Nemáš čo povedať?“ zasmial sa Loki. „To je dobre, lebo ja ti toho musím povedať *až-až*. Najprv priateľské varovanie. Na tvojom mieste by som si naozaj poriadne rozmyslel, či sa budem riadiť plánom starého Randolpha.“ Tvár sa mu stiahla falošným súcitom. „Obávam sa, že ten úbožiak bol ku koncu už trochu senilný. Musel by si sa zblázniť, aby si ho počúval!“

Najradšej by som Lokiho zaškrtil, no ruky mi čudne oťaželi. Pozrel som nahor a videl, že mi rýchlo rastú nechty, natahujú sa k palube ako koreň hľadajúci pôdu. Aj nohám bolo v topánkach odrazu tesno. Akosi som vedel, že aj nechty na nohách sa mi predlžujú, tlačia sa z ponožiek a pokúšajú sa uniknúť z väzenia turistických topánok.

„Čo ešte?“ Loki si poklopkal po brade. „Á, áno! Pozri sa!“

Ukázal za hordy šuchtajúcich sa zombíkov, mávol rukou cez záliv, akoby mi predvádzal úžasnú cenu, ktorú som práve vyhral. Na zahmlenom obzore sa jeden ľadovcový útes začal lámať, do vody z neho padali obrovské kusy ľadu. Zvuk ku mne doľahol o sekundu neskôr: tlmený rachot ako hrom za hustými oblakmi.

„Paráda, čo?“ Loki sa zaškeril. „Ten ľad sa rozpúšťa omnoho rýchlejšie, než som si myslel. *Milujem* globálne otepľovanie! Budeme môcť vyplávať do konca týždňa, takže vlastne už teraz je to pre teba neskoro. Byť tebou, otočím sa a vrátim sa do Valhaly. Máš len zopár dní, mal by si si ich užiť, kým sa začne ragnarök. Napríklad dopriať si poriadnu lekciu jogy!“

Moje spurné nechty sa dostali k palube. Vplietli sa do lesklého sivého povrchu, ťahali ma dolu, nútili ma zohnúť sa. Nechty na nohách sa predrali cez špičky topánok. Uvážnili ma na mieste a nechty mŕtvych začínali vyrážať nahor ako mladé stromčeky, dychtivo sa krútili okolo šnúrok mojich topánok a omotávali mi členky.

Loki na mňa pozrel s milým úsmevom, akoby pozoroval prvé krôčiky batolaťa. „Áno, je výborný týždeň na súdny deň. Ale ak trváš na tom, že ma vyzveš...“ povzdychol si a pokrútil hlavou, ako keby chcel povedať: *Vy pochabé decká a tie vaše výpravy*. „Potom z toho, *prosím*, vynechaj moje deti, dobre? Chúdatá Alex a Sam. Už si dosť vytrpeli. Ak ti na nich záleží... No, táto výprava ich zničí. Za to ti ručím. Vôbec *netušia*, čo ich čaká!“

Padol som na kolená. Už som nevedel, kde sa končia moje nechty a kde sa začína loď. Rozstrapkané výrastky sivého a čierneho keratínu sa mi sťahovali okolo členkov a zápästí, púťali ma k palube, ovíjali sa mi okolo končatín, ťahali ma nadol do štruktúry samotnej lode.

„Opatruj sa, Magnus!“ zvolal Loki. „V každom prípade si zase čoskoro podebatujeme!“

Drsná ruka mi zovrela rameno a vytriasla ma zo spánku.

„Magnus!“ kričal Nedonosenec Gunderson. „Spamätaj sa! Chop sa vesla!“

Znovu som sa ocitol na palube našej jasnožltej lode. Unášalo nás to bokom cez studenú hustú hmlu, prúd nás ťahal doľava, kde rieka padala do burácajúcej temnoty.

Prehltol som vlhký cement, ktorý mi upchával krk. „Ďalší vo-dopád?“

Mallory si sadla na lavicu vedľa mňa. „Hej, ten, čo nás pošle rovno do Ginnungagapu a zabije nás. Už sa cítiš na veslovanie?“

Týdžej a Nedonosenec obsadili lavicu pred nami. Všetci štyria sme z celej sily veslovali, obracali sa doprava a ťahali loď od tej priepasti. Ramená mi horeli. Svaly na chrbte jačali na protest. Konečne sme ten hukot nechali za sebou. Hmla sa spálila a zbadal som, že sme v bostonskom prístave, neďaleko lode *Constitution*. Po lavici som mal tehlové radové domce a veže charlestownského kostola.

Týdžej sa obrátil a zaškeril sa. „Vidíš? To nebolo zlé.“

„Jasné,“ pritakala Mallory. „Akurát, že sme sa skoro prepadli z kraja sveta a nechali sa vypariť.“

Nedonosenec sa ponáťhoval. „Cítim sa, akoby som práve vy-niesol slona na Bunker Hill, ale všetci ste boli dobrí...“ nedopovedal, keď zbadal moju tvár. „Magnus, čo je?“

Díval som sa na svoje roztrasené ruky. Mal som pocit, akoby mi nechty stále rástli a pokúšali sa nájsť si cestu naspäť k *Lodi mŕtvych*.

„Mal som takú malú víziu,“ zašomral som. „Chvíľku mi dajte pokoj.“